

Kan det å bli spist opp av et kraftdyr har noen betydning ut over at det kan oppleves som et mareritt? For det å bli angrepet av et dyr, og kanskje bli spist opp er noe mange har erfart i drømme. Jeg husker ulvedrømmene fra min barndom i Kautokeino... Jeg drømte jeg lekte ute i sneen ovenfor det huset der jeg bodde. Da begynte jeg å høre ulvehylene. De kom stadig nærmere. Det lusket faktisk ulver rundt den bygda på den tiden. Å høre ulvehyl vinterstid var ikke så uvanlig.

Og i denne drømmen fra barndommen hylte ulvene i måneskinnsnatten. Det gikk gjennom marg og bein. Så kom de til syne over bakkekammen, som sorte flekker i høy hastighet over den hvite sneen. De kom mot meg. Jeg tok til å løpe. Jeg løp mot døra. Jeg visste de kom nærmere og nærmere, i lange ulvesprang. Jeg kunne høre dem bak meg. Så nådde jeg trappa, dørklinka, luktet rovdrygufset bak meg.

Da jeg tok i klinka og åpnet døra, da våknet jeg som regel...Mareritt, eller???

Som en barnedrøm kan det kjennes som et mareritt, som en voksendrøm også...

I sjamanisme har jeg lært at det å gå gjennom en bevisstdesignet øvelse av denne typen, det å bli spist og gjenfødt, er som en innvielse å regne.

Denne innvielsen har flere nivåer. Det første er å møte redselen for fysisk smerte. Redselen for å bli skadet og ødelagt. Deretter følger dødsangsten.

Så er det den dypere angsten, angsten for virkelige å bli født, det å gi alle våre potensialer den plassen de fortjener i livet. For kanskje frykter vi å leve vårt indre lys mer enn vårt mørke. Kanskje er vi mer redd selve livet enn døden.

Alt dette ligger så dypt at de fleste ikke tenker på det over hode, og særlig gjelder det angsten for den daglige fødselen,

INN-I-LIVET-ERFARING

Å bli født er kanskje den mest truende, smertefulle og minnesutviskende traumatiske erfaringen vi har hatt i dette livet. Men likevel finnes dette dypt begravet i kroppen og i sinnet, som en grunnleggende inn-i-livet-erfaring, som vi bærer med oss.

Det forhold at de som elsket oss mest, våre foreldre, gav oss denne smerten kan ligge til grunn at vi er en så fryktsom, mistenksom og lettskremt rase. De som elsket oss mest gav oss den dypeste smerten, for fødselen var innvielsen i smertens fellesskap. Men gjennom smerten fikk vi også livet og alle valgmulighetene.

Husker du det som skjedde? Husker du unnfangelsen, forstertiden, det å vokse, det å oppdage og erfare livet der inne? Husker du da riene tok deg, overgivelsen, skvisingen, det å sitte kilt fast i den trange åpningen, samt redselen for å dø, alt da?

Husker du hvordan det var å komme ut det store, store og fremmede rommet?

Få husker dette sånn uten videre, få husker livet før unnfangelse og fødsel. For fødselen er den store hjernevasken.

Desverre har det ikke gått opp for så mange hvor lett det er å gjenkalle disse minnene.

For å bli kvitt minnene og den smerten de inneholder, må man vel huske dem, er det ikke så?

Og husker du barnetidens lek og absorpsjon: Hvor har den gleden tatt veien?

VALGENE

Prisen for å komme til denne verden er høy. Oppveksten kan også ha sin høye pris. Men mulighetene her er også store. Foreldrene som valgte å gi oss livet, gav oss smuligheten til å gjøre de erfaringer vi trenger å gjøre i denne verden. Eller var de vi som valgte dem som våre perfekte hjelpere?

For om vi er vår egen lykkes smed, så gjelder det vel også dette forholdet, på linje med andre små og store forhold og hendelser i vårt liv.

Du kan selv velge synspunkt, som alltid, men er det ikke en god ide å velge et synspunkt som gir deg mest kraft og muligheter til å mestre livet nå.

Så hva blir det til?

Kan du omskrive ditt livsmanus? Eller klamrer du deg til en tidlig utkast i den tro at det må forbli uforandret gjennom alle de årene du har igjen.

Å BLI FØDT

Mange sjamanlærere snakker om det å trene seg i å dø, jeg også, for jeg tror en del av trommereisen er å dø. Men den andre delen er å bli født. Færre sjamaner underviser i den kontinuerlige fødselens praksis. Det å bli født skjer også hver dag, hånd i hånd med den daglige død.

Når vi først er kommet til denne verden har vi disse to oppgavene.

Og å bli virkelig født til vårt potensiale er den største oppgaven vi har mens vi lever. Det er utfordringen for vår kreativitet. Vi føder oss selv ved kreativitetens hjelp. Å bli venner med Kreativitetens gud er like viktig som å bli venner med Dødens gudinne, eller Dødens bestemor, som hun kalles i samisk mytologi.

Så videre om denne innvielsen til det å dø og det å bli født. Michael Harner kalte den "Dismemberment og rememberment".

Det kan bety å få hjelp til å kvitte seg med alt det som hefter ved avsendeadressen man har, og med ankomstadressen.

Men hvordan?

BLI SPIST OPP

Ritualet begynner med å be kraftdyret gjøre en stor tjeneste.

Når det er i orden er fortsettelsen å gi seg over og bli spist. Kjøttet spist, innvoller og organer spist, skjelettet knekket og knust av sterke kjepper til det fineste benmel. Margen spist. Blodet drukket opp. Alt dette kan skje med kraftdyrets hjelå. Det er en god øvelse for å bli kvitt dødsangsten, for selv om alt er spist og borte, lever noe Hva lever? Er-kjenn.

Gjennom dette kan man få vite at man ikke er kroppen, følelsene eller tankene, man er ikke yrket, eller rollene i verden. For et slikt rituale kan gi en erfaring som viser at man er noe annet, dette som "overlever" når kropp og følelser blir borte..

Hvem tror du iakktar alt dette? Kan du den som ser dette skje? Eller opphører også iakktagelsen???

Den andre deler av ritualet er å bli født.

Man kan også bli født gjennom kraftdyret, om man kan tenke seg at kraftdyrets livmor er den store mors livmor. I alle fall kan en ny unnfangelse skje. Så bli man til på nytt i en livmor, man kan erfare å vokse, formes, og til slutt komme ut igjen.

DET STORE SPØRSMÅLET

Det store spørsmålet er om det skjer en unnfangelse eller adskillelse? Kommer man til verden, eller fra verden, som Jacobsen fra Debattsonen en gang spurte?

I alle fall må man dø for å bli født igjen...

Rememberment, å bli født...nå har man en ny sjanse til å huske det som man aldri har glemt. Igjen kan man leve friere. Tilslutt fritt.

Å leve fritt er ikke å være den man tror man er, ikke en dårlig person, ikke en god nok person, heller ikke en bedre enn-person. Det er å være det som gjør at iakktageren og det iaktatte er ett.

Å nå dit er innvielsens mål.

Kommer man da fra noe sted? Skal man noe sted hen?

Hva er egentlig en person uten noen avsenderadresse eller noen ankomstadresse å dra til???

Ailo Gaup

